

Zlo krmené nenávistí ožívá

BAABA

Lucie Tringelová Kaňová

BÁBA

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Lucie Tringelová Kaňová, 2025

Cover © Daniel Pocar, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5629-2 (pdf)

BÁBA

Lucie Tringelová Kaňová

FÖBÖS

Prolog

Šla za ní poslušně. Moc dobře věděla, co by bylo, kdyby vyváděla. Když se ocitla ve známé tmě a ucítla typický pach tohoto trestu, trochu se uklidnila. Už nejednou to přece zvládla.

„Osm – šestnáct – dvacet čtyři – třicet dva – čtyřicet – čtyřicet osm – padesát šest – šedesát dva,“ lehké fňuknutí následované plačtivou opravou, „nene, šedesát čtyři – sedmdesát dva – osmdesát.“

Po chvíli ticha začala násobky osmi odříkávat znovu. A opakovala to nahlas tolikrát, dokud to neřekla správně desetkrát za sebou. Byla už celá upocená a v krku měla sucho. Zůstala zticha a poslouchala. Začaly ji bolet nohy i záda. Kéž by se dokázala pořádně narovnat. Zkusila trochu změnit polohu, jenže moc prostoru neměla. Tiše popotáhla, když jí nohou a rukou projelo nepříjemné mravenčení. Bude muset vydržet a protáhne se, až trest skončí. Neklidně sebou zavrtěla a ucítla, jak se jí posunula modrá mašle.

Budu celá rozcuchaná a máma se bude zlobit.

Markéta otupěle hleděla na bílou rakev. Ještě pořád si nepřipustila, že to, co se děje, není jen zlý sen. Někde na okraji mysli vnímala unylou smuteční řeč té od pohledu nepříjemné ženské, která stála na stupínku. Rozvláčný monolog, který falešně teskným hlasem sděloval, že vyhasl mladý život, Markétu skoro urazil.

Co ty o ní víš? Nic. Jen to málo, co se vešlo do neosobního dotazníku. Blbost, blbost. Kdyby Hanka žila, tak by vylezla z rakve a řekla by ti, ať si ty fádni plky strčíš do prdele.

Vzápětí si uvědomila své myšlenky a zavřela oči. *Ale Hanka je mrtvá. Je mrtvá!* Zpod řas jí skanula další slza, jako by snad jejich zdroj byl bezedný.

Máma jí řekla, ať myslí na to hezké, co spolu prožily. Neopatrně se usmála, když si vzpomněla na začátek jejich pevného přátelství.

Bylo to v druhé třídě. Učitelka Markétu před celou třídou se škodolibostí ponížila, protože namalovala postavičkám

čtyři prsty místo pěti. „Všichni víme, že máme na každé ruce pět prstů, jen Markétka si to neumí spočítat,“ pronesla učitelka posměšně a vrátila jí obrázek. Cítila, jak se na ni všichni dívají, a tváře jí hořely studem.

„Prosím, mám to správně?“ zdvihla ruku malá copatá Hanička. Její hlas v ten okamžik zněl Markétě tak vlezle a úlisně, že musela zatnout zuby, aby se nerozbrečela.

Učitelský mazánek, pomyslela si v duchu a po očku se dívala do vedlejší lavice. Vzápětí však své smýšlení o spolužačce přehodnotila. Ve chvíli, kdy se učitelka nahýbala k Hance, náhodou převrhla kelímek s vodou. Na obrázku sice žádná černá nebyla, ale flek na halence učitelky vypovídal o tom, že Hanka tam snad rozpustila celou černou barvu.

„Pardon!“ vyjekla Hanička, až se jí zlaté copánky zhouply. Dala si ruce před ústa, ale Markéta moc dobře viděla, že se dívka směje. Stejně jako věděla, že to, co se stalo, nebyla nehoda. Leknutím odhozený štětec udělal učitelce na bílé botě zelenou vlnovku.

O pár dnů později bylo jejich přátelství zpečetěno výměnou svačiny.

Markétě po tvářích tekly slzy a zamlžily výhled na bílou rakev s květinami okolo. Místo toho viděla útržky obrazů z dávné i nedávné minulosti. Šťastné i hořké vzpomínky se jí bez časové posloupnosti promítaly jako film.

Zašívá Hance tepláky, protože její otec by zase vyváděl, a omylem si je přišije k vlastnímu tričku. Leží v trávě u školního hřiště a letní slunce jim pálí do tváří. Rvou se s holkami z vyššího ročníku kvůli ukradenému Bravičku. Smějí se u filmů. Drží se kolem ramen u narozeninového dortu. Nejisté pokusy o líbání, aby natrénovaly a na táboře nebyly za úplná je-lita. Jdou na první dvojité rande do kina, aby pak se smíchem společně konstatovaly, že ti dva určitě natrénováno ještě neměli. Vidí Hančiny modřiny a poprvé ji vidí brečet. Radují se

spolu, že jsou přijaty na školy, které je sice od sebe oddělí, ale nerozdělí. Srdceryvné loučení kvůli stěhování, ale ani po něm nemá jejich přátelství trhliny. Každý rok si vyčlení dva týdny, kdy spolu jedou někam na dovolenou. Spolu se radují z každé pozitivní titěrnosti, kterou jim život nadělí. Společně brečí nad vším, co kdy trá pilo jednu z nich. Užívají si každou společnou chvíli, kterých je stále méně. Žijí... ten poslední obraz tak zabolí, že to Markéta cítí doslova fyzicky.

Matka jí stiskla ruku a ona se vrátila do reality. Přes usazené oči viděla, jak rakev zajíždí kamsi do temných útrob.

Markéta i s rodiči zůstala stát po boku Nely. Ta je o tuto stráž v její nejtěžší chvíli požádala. Neměla už žádné jiné příbuzné a přijímat kondolence sama by na ni bylo příliš. Nehledě na to, že rodinu Moravcovu pokládala za své nejbližší životní přátele.

Nela, matka Hanky, na tom nebyla nejlíp, ale rozloučení v kruhu rodinném odmítla. Její dcera měla hodně přátel a ona považovala za důležité, aby se s ní mohli rozloučit. Markéta stála vedle ní a tiskla ruce lidem, z nichž u některých sotva tušila, kdo by mohli být. Dlaně i letmá objetí však přijímala jen s automatickou setrvačností a později si jen těžce vzpomínala na tváře kondolujících. S jistotou si pamatovala jen na bývalé spolužáky a sousedy z domu a ulice. Přišli i Nývltovi bydlící pod Nelou a výjimečně se před ani po obřadu nepohádali. Té ženské v rohu si všimla, až když se síň téměř vyprázdnila. Utkvěla jí v paměti, jak tam tak stála ve stínu přerostlé rostliny v mohutném květináči. Žena musela být kdysi vysoká a mohutná. Na stará kolena byla však nahrbená a letitý vlněný kostýmek na ní trochu plandal. Markéta s pohledem upnutým na ženu podala ruku Kamilu Nývltovi a lehce kývla. Napadlo ji, že ta divná cizí ženská určitě voní jako stará skříň prošpikovaná naftalínem. I přesto, že Markéta na ni neomaleně zírala, stařena jí ani jednou

pohled neoplatila. Jejím jediným sledovaným objektem byla Nela. Markéta ženě neviděla pořádně do tváře, ale byla přesvědčená, že ta babizna se spokojeně usmívala.

S posledním kondolujícím Nela vzlykla a zapotácela se. Markéta ji zachytila a její otec pohotově přisunul jednu z židlí. Když se otočila zpět za starou ženou v koutě, už tam nebyla. A nebyla tam už ani rakev, která definitivně zajela za závěs. Doznívaly poslední tóny tklivě ponuré hudby a zůstali jen oni čtyři a záplava květín s černými stuhami. Nakonec se rozhostilo tíživé ticho, občas protnuté plačtivým vzlykem bledé Nely.

Za pár minut k nim přišla unylá řečnice, aby je vyprovodila ze síně z důvodu nachystání dalšího rozloučení.

Vyšli ze smuteční síně osvětlené chladným světlem do sluncem ozářeného teplého dne. Markéta zamžourala usazenými očima do sluníčka, které už bylo skoro letní. Její matka zašátrala v kabelce, vytáhla sluneční brýle a vzápětí druhé, které podala Nele. Posadily se na jednu z několika laviček, zatímco Markétin otec odešel na parkoviště pro auto.

Markétě to všechno najednou přišlo naprosto absurdní a nepochopitelné. Ještě před deseti dny plánovaly letošní letní dovolenou. Ani jedna neměla momentálně partnera, a i kdyby ho měly, společná dovolená byla každoroční tradice. Zvedla hlavu a uviděla, že kousek od nich je tabule se smutečními oznámeními. Bylo to tam. Doslova černé na bílém.

HANA MALÁ ZEMŘELA TRAGICKY
VE VĚKU DVACETI OSMI LET.

Něco uvnitř Markéty stále tento fakt trucovitě popíralo.
Ne, ne, ne!

Podle pitevní zprávy a závěrů policie to byla buď nehoda, nebo sebevražda. *Taková pitomost.* Hanka byla ve skvělé

fyzické kondici. Jen sotva mohla omylem spadnout z pátého patra obchodního domu. Už od dětství byla jedna druhé vrbou a psycholožkou. Kdyby Hanka měla nějaký splín nebo trpěla jen náznakem deprese, Markéta by to věděla. Proč by plánovala dovolenou a neustále Markétě psala, kdy konečně přijede na návštěvu? Letos volba padla na Itálii a Hana už chystala seznam všeho, co chtěla vidět. Takhle se přece nechová někdo, kdo o pár dnů později dobrovolně ukončí život. Nehledě na to, že z těch dvou se vždy Markéta cítila tou psychicky slabší, nerozhodnou a vším se hned stresující. Tam, kde Hanka zachovávala ledový klid, ona divoce panikařila.

Ne. Markétin instinkt i srdce říkaly, že Hanka, která pro ni byla sestrou, nespáchala sebevraždu, ani nešlo o nehodu. Jenže v tom případě zbývala poslední možnost. Haně Malé někdo ublížil a zavraždil ji.

2.

Marie Moravcová naposled objala svou dceru. „Zůstaň tady, jak dlouho bude potřeba,“ zopakovala a po očku mrkla na krabičku Lexaurinu ležící na kuchyňské lince.

Markéta pochopila skrytý význam toho pohledu – Zůstaň tady a hlídej. Nela byla většinu dne duchem nepřítomna a Marie se obávala toho, co by mohla provést. Pozvala ji na pár dní k nim domů, ale Nela odmítla, a tak se Markéta nabídla, že by u ní pár dnů zůstala. Nela to přijala s vděčností a pláčem, což Marii opět zneklidnilo. Moc dobře si pamatovala, kdy Nelu v tomto stavu odevzdanosti viděla naposled. A její dcera byla tenkrát to jediné, co ji nutilo fungovat.

„Volej ve dne v noci,“ objal Markétu otec svým typickým medvědíím objetím. Ucítla, že jí něco vsunul do zadní kapsy tak, aby si toho nevšimly všudypřítomné oči jeho ženy. Pochopila. Její táta uměl vždycky všechno zařídit.

„To pozvání k nám stále platí,“ obrátil svou pozornost k Nele.

„Děkuji,“ přikývla lehce a oči se jí opět zalily slzami.

Když osaměla, Markéta snad prvně v životě nevěděla, o čem má s Nelou mluvit. Vlastně ne, už kdysi cítila podobné rozpaky, když zjistila, co je Nelin manžel a Hančin otec zač. Teď byla opět malou holkou, která tápe, a tak raději mlčela. Seděla naproti Nele a vnímala ten propastný rozdíl mezi náladou, jaká tu vždy bývala a jaká tu byla teď. Od chvíle, kdy se Nela s Hankou do tohoto bytu nastěhovaly, panovala zde jen radost. A teď to bylo, jako když se pestrobarevný svět plný rachejtlí a světél ponoří do hluché temnoty.

Markéta cítila bolavou prázdnotu a nedokázala si ani představit, jak je na tom Nela. Přemýšlela nad tím, jak tu teď Nela dokáže žít. Bez Hanky. Bez naděje, že se jednou ozve klíč v zámku a dveře se rozrazí s veselým zvoláním: „Mamí? Kdo vaří? A co? Tomu bys nevěřila...“ A následoval by monolog, po kterém by Hanka čas od času zjistila, že je v bytě sama, ale ani v nejmenším by ji to nerozhodilo.

Markéta o sobě vždy říkala, že si z ní rodiče vychovali nádeníka do rodinné firmy, kam nastoupila hned po maturitě. Nyní však byla ráda za to, že mohla dostat volno na neurčito. Copak tu mohla Nelu nechat samotnou? Všude, kam se podívala, byla Hanka. V bytě nebyl jediný kout, kde by nebyl její otisk. Na kuchyňské lince viděla kamarádčin oblíbený hrnek. Stál tam osaměle a želva s příliš velkýma očima se i přes to všechno pořád nezdolně usmívala od ucha k uchu. Na lednici bylo pomocí magnetek přichyceno několik fotografií z jejich společných dovolených. V košíku na komodě byly oblíbené Hančiny sladkosti. Markéta tušila, že jí bude dlouho trvat, než si přestane jakékoliv oříšky v čokoládě spojovat s Hankou. „Ještě jeden. Ten je malý, takže si můžu dát dva. Tak ještě fakt naposled bílý, hořký, tady ten růžový a pak to balím. No hele, přece nenecháme v pytlíku tři kousky, to je blbý.“ Markéta cítila, jak se jí opět derou slzy do očí, když si

vzpomněla, jak často dopadlo otevření sladké oříškové dobroty.

„Dáš si čaj?“ Nela ji vytrhla ze vzpomínek a ona, ač na čaj neměla zrovna chuť, přikývla.

Nela vstala a Markéta si uvědomila, jak moc ta žena za poslední dny zestárla. Jako by přišla o veškerou životní energii a věci dělala jen mechanicky.

K tomu vypadala naprosto příšerně. Bledá, shrbená, pohublá, s temnými kruhy pod očima. Markétu napadlo, že takhle hrozně nevypadala ani tenkrát, když u nich zazvonila s modřinami po celém obličejí a rukou bezvládně zavěšenou v šátku.

Tentokrát Markétu z myšlenek vytrhl domovní zvonek následovaný dvojitém rázným zaklepáním. Takhle o sobě dávala vědět jen jedna osoba. Markéta si to ještě jasně pamatovala z dob, kdy bydleli hned ve vedlejším bytě.

Nela si úzkostně povzdechla a opřela se o desku kuchyňské linky.

„Já to vyřídím,“ dotkla se Markéta jejího ramene a vydala se ke dveřím. Cestou se snažila ignorovat mohutné papuče s ptáčkem Tweetym a změť šátků a nákrčníků, které patřily Hance.

„Dobrý den, copak potřebujete?“ podívala se na hosta, o kterého zrovna nestály.

Růžena Blažková, majitelka bytu číslo dvě, nasadila útrpný pohled.

„Tak tys tu zůstala. No, to je od tebe tak milé. Aspoň tu Nela nebude tak hrozně sama, když už nikoho nemá,“ začala z jejího pohledu diplomaticky, z Markétina neomaleně, ale přesně tak, jak mívala ve zvyku.

„Slyšela jsem vaše, jak odjížděli,“ pokračovala.

Jo, slyšela a taky viděla. Buď kukátkem, nebo za záclonou. Tak jako vždy.

„Myslela jsem, že se třeba zastaví na slovíčko za starou známou, ale chápu to. Vedou tu svou firmu, a tak nemají ani moc času na návštěvu staré ženské, která jim hlídala děcko,“ pronesla skličene, ale za to s důraznou výčitkou.

Markéta takticky mlčela. Už jako dítě slíbila matce, že paní Blažkovou nebude zbytečně dráždit, protože prý stačilo, že ji popichuje táta.

Co se týkalo toho hlídání, na to došlo jen dvakrát. Prvně, když Moravcům na poslední chvíli odřekla výpomoc a oni měli lístky do divadla. Blažková tehdy měla za úkol jen dohlédnout na to, aby Markéta byla v devět v posteli. Nic víc. Podruhé, když měli jet na velkou rodinnou oslavu babičky a Markéta onemocněla. Růžena Blažková se tenkrát sama nabídla, že ji pohlídá, ač pravý důvod nebyly dobré sousedské vztahy, ale velká barevná televize s ovladačem, kterou Moravcovi vlastnili.

„A pročpak jste přišla, paní Blažková? Nele není dobře. Šla si lehnout,“ zalhala Markéta pohotově.

„Samozřejmě, že jí není dobře. Vždyť jí zemřelo jediné dítě,“ vyhrkla Růžena uštěpačně a zklamaně, protože pochopila, že se dovnitř nedostane.

„Jen jsem se chtěla zeptat,“ podívala se upřeně na Markétu a té to došlo ještě dřív, než žena větu dořekla. Moc dobře věděla, co Hanka pro Blažkovou dělá.

„Nebohá Hanička mi chodila na větší nákupy a každý den mi vozila obědy,“ dokončila Růžena větu. Markéta musela v duchu uznat, že aspoň kousek z toho, co ta ženská říká, zní konečně upřímně.

Růžena Blažková, anebo podle pana Moravce – stará Blažková, byla jízlivou, škodolibou drbnou, která nenechala na nikom suchou nit. Musela mít neustále přehled o tom, co se v domě děje, a když jí chyběly informace, tak si je domyslela – samozřejmě po svém.

Hanku však z nějakého důvodu měla vždy ráda. Markéta si vzpomněla na to, jak nejednou Blažková zalovila v útrokách zástěry, aby podala Hance naleštěné jablko.

„Na, jsou sladké,“ sdělila vždy s úsměvem a pak se otočila na Markétu. „Vy máte určitě doma jablek dost. Tvoji rodiče vydělávají tolik, že by si mohli pořídit celý sad,“ odsekla a zmizela ve svém bytě.

Když se to stalo prvně, dívky na sebe jen nechápavě hleděly. Příště už jim to bylo k smíchu. Markéta nejednou zkusila naoko vyloudit před sousedkou slzy, aby jí dala taky. Nikdy se však nedočkala. Naprosto vždy se však Hanka o jablko rozdělila a obě pak musely uznat, že Blažková měla pravdu. Ovoce bylo sladoučké a Markétini rodiče si opravdu mohli dovolit koupit celý jabloňový sad.

„Paní Blažková, když mi řeknete, odkud ty obědy jsou, tak vám najdu telefonní číslo a –“

„Já mám číslo.“ Růžena Blažková ji přerušila a vytáhla z kapsy lístek. Tedy dva lístky. Na jednom byla vypsána menička na celý týden a na druhém byl nákupní seznam. Obojí podala Markétě.

„Hanička mi oběd vozila vždy v jedenáct patnáct,“ artikulovala důrazně. „A oni mi to teď vozí naprosto nahodile, někdy mezi půl dvanáctou a půl jednou,“ sdělila značně pohoršeně.

„Tady,“ ukázala prstem na nákupní seznam, „je můj telefon. Hanička mi vždy zavolala, když neměli to, co jsem chtěla, a ptala se, jestli chci vzít něco jiného,“ dodala s úsměvem a Markéta jí ledový úsměv oplatila. *No, to víš že jo.*

Růžena Blažková nahlédla za Markétu, ale dál než na konec chodby neviděla. Zklamaně pronesla: „Tak zítra. V jedenáct patnáct,“ zopakovala a zadívala se ke dveřím vedlejšího, právě prázdného bytu. „Těch dvou je škoda,“ zamumlala a pomalým krokem se sunula ke schodišti.

Markéta zavřela dveře a stále nevěřila, že se z ní stala donášková služba staré Blažkové. Úplně slyšela v hlavě živelný smích Hanky, jak se jí od srdce směje.

3.

Nela seděla na gauči, držela hrnek s čajem a usmívala se. Nebyl to ten úsměv, který Markéta znala, ale nebyl mu příliš vzdálený.

„To je můra, co?“ mrkla na ni Nela šibalsky.

„Nezmohla jsem se ani na slovo odporu,“ přikývla Markéta. „Kolik je jí vlastně let? Sto?“

„Hanka říkala, že jí bude letos osmdesát, nebo to bylo loni?“ Nela se zamyslela, ale pak pokrčila rameny a nepřítomně se zadívala na potichu mluvící televizi. Nezáleželo na tom.

„Nechápu, jak ji mohla mít Hanka ráda. Baba jedna. Zítřka jí přinesu oběd s nákupem a pozítří jí umývám okna,“ zamumlala odevzdaně.

„Znáš Hanku, ta vidí něco pěkného i na špinavých botách. S Růžou to docela umí. Ten čas oběda jí určila Hana. A podívej, takhle psát položky na seznamu ji taky naučila.“ Nela se natáhla pro list velikosti A5. „Křížek znamená, že chce buď

tuhle značku za tuto cenu, nebo nic. Vykřičník, že tohle potřebuje nutně, a kroužek, že můžeš vzít i jinou značku.“

Markéta zírala na precizní jmenný seznam psaný starou rukou. „Super. Jo, systematicky organizovat, to Hanka umí,“ dodala a vzápětí jí došlo, že o Hance obě mluví v přítomném čase.

Pohled jim zabloudil kousek od televize, kde stál košík s pletením. Ven vyčuhoval kousek rukávu. „Letos to konečně dopletu, slibuju,“ dušovala se Hanka pro pobavení své matky i kamarádky loňskou i předloňskou zimu. A Markéta měla pocit, že z toho košíku netrčí rukáv, ale ztělesněná beznaděj.

„Co jen budu bez ní dělat?“ zašeptala Nela. Markéta si k ní přisedla a objala ji. Měla stejnou otázku, ale žádnou odpověď.

Markéta chtěla uvařit něco rychlého z těch mála zbytků, co se nacházely v lednici. Jenže Nela během pití čaje začala vzpomínat na Hanku a Markéta neměla sílu ji přerušit kvůli kusu žvance. Nakonec vytáhly i staré fotky a vzpomínaly obě. Pak už na vaření neměla náladu, ale o to větší měla hlad. Nela tvrdila, že nic nechce, ale raději objednala něco i pro ni.

Slunce ještě nezapadlo, ale na chodbě v domě už panovalo šero. Markéta vyšla z bytu a stejně jako Růžena Blažková se podívala na dveře toho vedlejšího. *Co to ta ženská říká? Že těch dvou je škoda?* Markéta si nebyla jistá, ale až bude příležitost, zkusí se zeptat Nely, jestli neví, co tím mohla myslet. O těchto nových sousedech na jejich starém bytě vlastně nic nevěděla. Zato věděla o těch o patro níž. Kamil a Blanka Nývltovi byli zase v sobě. Chodbou se linula kakofonie vzájemných urážek a výčitek. *Alespoň někde je vše v normálu.*

Svižně seběhla patro a pak ještě jedno. Kolem bytu Blažkové se však snažila moc nedupat. Ještě moc dobře si pamatovala, že okno, balkon a kukátko byla její oblíbená stanoviště. Prošla kolem bytu číslo jedna, který byl hned u schodů do sklepa, a nakrčila nos. Ucítla zvláštní pach, jako když otevřete starou skříň plnou ztuchlého oblečení po prababičce. Věděla, co se tam stalo a od té doby tam zřejmě nikdo nebyl. Koutkem oka zahlédla stín dole ve sklepě. Otrásla se starým strachem, jenž ji od dětství pronásledoval. Sáhla po vypínači a rozsvítila tam. Žárovka osvětila prostor pod schody a nebylo tam nic, čeho by se měla bát. Přesto se necítla o moc líp. Ty prostory neměla ráda už jako malá.

Mívala tam pocit cizí přítomnosti, která jí dělala a vyháněla odtud. „*Nesmíš tu být. Uteč. Uteč! Vypadni!*“ Jako dítě nejednou mámě tvrdila, že opravdu slyší hlas, který ji vyhání. Rodiče to bagatelizovali. V jejich očích si samozřejmě vymýšlela, jen aby tam nemusela, čemuž se nedivili. Staré podzemní místnosti nepůsobily nijak přívětivě. Jednou pak slyšela jejich rozmluvu o tom, zda by s těmi hlasy přeci jen neměli něco dělat a zajít s ní k nějakému odborníkovi. Přestala o tom mluvit. Během dalšího roku se do domu nastěhovala Hanka a Markéta neodbytný hlásek přestala slyšet. Pocit nebezpečí však zůstal. Vždy, když ji máma poslala pro nějakou zavařeninu do sklepa, zazvonila na Hanku, jestli by nešla s ní. A jít si tam sama pro kolo? Ani náhodou. To Hanka naopak podobná místa milovala a vyhledávala. Nejednou ji Markéta poslala do háje, když u vytahování kol ze společné kolárny začala Hanka vyprávět děsivé hororové příběhy.

Markéta chvíli stála nad schody. Už byla přece velká, rozum věděl, že není čeho se bát. Nejednou jí bylo rodiči vysvětleno odkud její strach pramení. Klepla do vypínače a dole se rozhostila tma. Vzápětí se vrátil pocit stínu tam dole. Zavrtěla hlavou a raději vyšla čekat před dům do chladného večera.

Když s pizzou a dalšími dvěma krabičkami v náruči vstoupila zpět do domu, zase ji přes nos praštil ten pach zatuchliny a naftalínu. Zajímavé, ráno tady nic takového cítit nebylo. A ani její matka nic neříkala a ta měla superčich, jak tvrdil její manžel.

Zase se něco pohnulo tam dole pod schody v temnotě sklepa. Nedalo jí to a zase natáhla ruku. Pak si vzpomněla na tu starou ženu ze smuteční síně. Po těle jí přešlo mrazení a ona ruku zase stáhla. Rychle obešla zábradlí, proběhla kolem bytu Blažkové, ať si ta ženská třeba pukne, a vyběhla po schodech nahoru. Celou dobu měla nepříjemný pocit, že je jí něco v patách. Takový ten neodbytný pocit očí, které sledují.

Dělej! Dělej! Už tě skoro má! Dělej, znělo jí v hlavě a ona opravdu pospíchala, co to šlo. Roztřesenou rukou strčila klíč do zámku a jídlo v druhé ruce jí málem upadlo. Doslova skočila do chodby bytu a zavřela za sebou dveře. Složila jídlo na botník a funěla, jako by uběhla maraton. Vyzula si tenis-ky a uvědomila si, že dveře do vedlejšího bytu, jejich starého bytu, byly pootevřené. *Hloupost. Ten byt je v rekonstrukci, nikdo tam není. Ale ty dveře nebyly zcela určitě dovřené.*

Kukátkem nahlédla na chodbu, kde ještě svítilo světlo. *Jsi jako stará Blažková.* Otevřela dveře a udělala krok ven. Nahnula se a dveře vedle byly samozřejmě zavřené. Vtom zhaslo světlo. Markéta vylekaně hekla a vběhla do bytu. *Blbneš, uklidni se.*

Do obývacího pokoje vešla už s hraným sebevědomím a větou: „Tak už jsem... zpět,“ zašeptala poslední slovo, když uviděla spící Nelu.

Nejdřív zkontrolovala krabičku Lexaurinu, jen tak, pro jistotu. Nechtěla, aby se Nela probudila do tmy, tak televizi jen ztlumila a šla se najíst.

Bylo to zvláštní. Jedla tu snad tisíckrát a nejraději tvarohovou buchtu tety Nely, jak jí začala říkat, když se sem

nastěhovaly. Ale nikdy tu neseseděla sama, v takovém těžkém tichu. Bohužel, zatímco Nela kvůli smutku nedokázala téměř jíst, Markéta to měla naopak. U posledních dvou kousků sýrové pizzy se však ovládla a krabici zavřela. S plným břichem jí situace na chodbě přišla směšná. Máš nervy na pochodu, to je všechno, uzavřela tu příhodu a napsala mámě, že je všechno v pořádku.

Nela stále tvrdě spala i poté, co Markéta vyšla už v pyžamu z koupelny. Chvilí rozpačitě stála mezi dveřmi s pohledem upřeným na spící ženu. *Vypadá jako mrtvá. Vůbec se nepohnula. Kuš. To ji mám budit, když předchozí noci téměř nespala? Jenže kde chceš spát?*

Vstoupila do Neliny ložnice a vzala z postele její příkrývku. Opatrně ženu na gauči zakryla a pak se do ložnice vrátila pro svou duchnu a polštář. Spát v posteli Nely jí přišlo nepatřičné, a tak potichu vstoupila do tolik známého pokoje, který patřil Hance.

Pokoj byl nejmenší obytnou místností v bytě, ale Hanka dokázala využít každý kousek místa. Markéta se prsty dotýkala nábytku, knih i různých věcí, které byly všude. Řízený chaos – tak tomu Hanka říkala a opravdu dokázala během pár vteřin najít cokoliv.

Sundala Hančin polštář, duchnu i prostěradlo a všechno složila u dveří. Na matraci rozložila tenkou deku a posadila se na postel, kterou si Hanka pořídila teprve nedávno a nahradila tak starou válendu. Markéta měla chvíli pocit, že dělá něco neuctivého.

Opřela se zády o zeď a zhluboka se nadechla, aby zahнала pláč. Když však její pohled padl pod okno, kde v namalovaném rámečku na zdi byly otisky jejich dlaní, nedokázala zdržet další příval slz.

Červenou a zelenou dlaň tam obtiskly týden po tom, co se sem Hanka s Nelou nastěhovaly. Ten pokoj byl čerstvě vymalován a Markéta čekala mazec. Místo toho Nela vzala pravítko a dlaně ozdobně orámovala.

„Budou tu navždy, nebo dokud ten barák nespadne,“ konstatovala Hanka, když přitiskla Markétinu dlaň vedle té své, a ony tomu tenkrát opravdu věřily. Nejednou pak v dospívání přiložily své dlaně na ty malé dětské, barevné a bavily se tím, jak vyrostly.

Markéta vyskočila, když si vzpomněla, co jí dal táta, než odjel. Potmě zašátrala v kalhotách a vytáhla flešku. Věděla, co tam najde. Záznam z kamer, který její táta nějak sehnal. Sevřela v dlani malý černý obdélníček a lehce se pousmála nad tím, co všechno Vlastimil Moravec uměl zařídit. Například tenhle byt pro Hanku a Nelu, nebo to, aby se pan Malý zdržel svého chování vůči své ženě a dceři.

Znovu se podívala na flešku a na svůj mobil. *Tohle do sebe nepůjde.* Zalitovala, že ji při rychlém balení nenapadlo sbalit notebook.

S jistotou sáhla pod postel a nemusela ani příliš tápat. Byl tam na svém oblíbeném místě. Když jí modrá obrazovka ozářila tvář, pronesla tiché: „Promiň, Hani, ale prostě to musím vidět.“

Zatímco počítač s hukotem nabíhal, Markéta si uvědomila, že Hančin otec nebyl na pohřbu. Ale na tom nezáleželo, Hanka by o jeho přítomnost určitě nestála. Dokázala mít ráda i starou Blažkovou, ale svému otci neodpustila a ani o něm nechtěla slyšet.

Na ten den, kdy u nich Hanka prvně spala v jejím pyžamu, Markéta nikdy nezapomene. Máma ji tenkrát vezla z kroužku, když uviděly Hanku sedět na autobusové zastávce. Na tom by nebylo nic zajímavého, jenže byla zima, hustě chumelilo a Hanka byla jen v tenké mikině a pantoflích.

Markéta si pamatovala, jak na ni mávala z tepla auta, zatímco její matka jen přidušeně vykřikla: „Panebože!“

Marie Moravcová vyskočila z auta. Na rozdíl od své dceři si všimla jejího oblečení, stejně jako krve na mikině, rudě

tváře, která začínala pomalu fialovět, a nateklého rtu. Neptala se dívky, jestli chce, nebo nechce. Prostě ji popadla, posadila do auta a odvezla k nim domů. Až doma v teple Marie začala zjišťovat, co se stalo a jestli je Hanka zraněná ještě jinde. Markéta jen tiše seděla a nechápala, co se to děje. Pochočila, že pan Malý bil Hančinu maminku a že ji Hanka chtěla bránit. Nedokázala však vstřebat, proč by nějaký tatínek ubližoval svojí ženě a dceři. V domácnosti Moravcových naopak spíše mohlo hrozit, že by se neovladatelně rozběsnila paní Moravcová.

Tu noc se devítiletá Markéta probudila, protože slyšela nějaký hluk, který u nich doma v nočních hodinách nebyl zvykem. Stála tiše za dveřmi a naslouchala útržkům hovoru. Dalo by se říct, že to byl spíše rozrušený monolog její matky. Pak táta vešel na chodbu, rozsvítil a za ním stála Nela. Bledá, s obrovskou modřinou na tváři, napuchlým krvavým nosem a rukou v šátku.

Nela Malá skončila té noci v nemocnici, kam ji Vlastimil Moravec i přes její protesty odvezl. Kromě natrženého rtu, zlomeného nosu a jednoho žebra měla i nadvakrát zlomenou ruku. Zůstala v nemocnici, kam se její manžel neodvážil. Za to měl dost sebevědomí, aby se opilý objevil za pár dnů u Moravců. Markéta si vzpomněla, jak ji tenkrát vyděšená Hanka zatáhla za skříň, když slyšela otcův zlověstný křik. Ta chvíle byla jen další důkazem, že pan Moravec prostě umí věci zařídit. I přes naléhání své ženy, že raději zavolají napřed policii, vyšel z bytu si s panem Malým promluvit. S rozdíllem třiceti kilo, lepší fyzické zdatnosti a střízlivosti byl ve značné výhodě. A jeho promluva přinesla kýžený výsledek. Pan Malý se již nikdy nedotkl své ženy ani dcery a nekladl žádné překážky během rozvodu. Hanka se už nikdy nevrátila do bytu, kde žila s rodiči, ale bydlela pět měsíců u Moravců.

„Zařídím to,“ oznámil pan Moravec své ženě, když se ve-
dlejší byt náhle uvolnil. A tak se Nela s Hankou staly jejich
sousedkami.

Ano, táta umí věci zařídit, zopakovala si Markéta a ote-
vřela soubor na flešce.

Musela otci slíbit, že si to prohlédne a pomlčí o tom.
Hlavně před mámou, která jim několikrát zdůrazňovala, aby
nestrkali nos, kam nemají, a vyšetření toho neštěstí necha-
li na policii.

Byla tam čtyři videa. Markéta nejistě klikla na první. *Jsem
připravená na to, co uvidím? Poslední minuty, kdy byla Han-
ka živá. Zavři to. Prostě to zaklapni a nech to být. Policie tvr-
dí, že to byla buď nehoda, nebo úmysl. Žádné cizí zavinění.
Blbost. Blbost. Blbost.*

11/06/23 19:18

Hančina zelená Popelnice vjíždí na druhé podlaží parkoviš-
tě. Popelnice dostala své jméno ne z hanlivého důvodu, ale
proto, že podle Hanky to auto snese všechno. Hanka parku-
je jako vždy svým obvyklým couvacím stylem. Na rozdíl od
Markéty s couváním neměla potíže a dokázala se napasovat
kamkoliv, aniž by cokoli přišlo k újmě.

Kamera je docela daleko, přesto Markéta vidí, že Hanka,
která míří k výtahu, nad něčím přemýšlí. Blondaté kudrlinky
se jí pohupují nad staženým obočím. Věčně rozzářená tvář
je najednou vážná. Dveře výtahu se zavřely a potom video
skončilo.

11/06/23 20:03

Hanka přijede k pokladně s plným nákupním košíkem. Oto-
čí se, ale nikdo za ní není. Vyskládá věci na pás, zaplatí, vy-
jíždí od kasy a skládá nákup do tašek. Zvedá hlavu a rozhlí-
ží se někam mimo dosah kamery. Vrací vozík a obtěžkána

čtyřmi taškami bez rozhlížení mizí v uličce nákupní promenády. Ještě chvíli je její drobná postava v červených kalhotách a barevném saku rozpoznatelná v davu lidí a pak je opět konec videa.

11/06/23 20:08

Opět druhé podlaží parkoviště. Hanka vychází z výtahu a odfoukne si kšticí, která jí sjede do čela.

Přichází k autu a ukládá do něj nákup. Jen na malou chvíli se narovná a ztuhne. Prudce otočí hlavu někam za sebe. Kolem prochází rodina s malými chlapci. Otec je popoháněl, zatímco matka nevzrušeně telefonuje. Hanka je nezajímá a oni nezajímají ji. Na něco se dívá, ale na co, to Markéta nevidí.

Prudce bouchne dveřmi od kufru. Video je samozřejmě bez zvuku. Markéta má však přesto pocit, že to bylo hodně vzteklé a rázné bouchnutí, které se rozlehlo celým parkovištěm. Hanka se znovu otáčí, ale oko kamery nezaznamená. Markéta je ráda. Kdyby Hanka jen o kousek zvedla hlavu a zaostříla, dívala by se své kamarádce přímo do očí. „Tak ty mě šmíruješ z mého vlastního počítače,“ říkal by ten pohled a Markéta by se musela stydět.

Hanka udělá pár kroků. Projde třemi parkovacími místy a prohrábne si vlasy. Zbytečně, protože kudrnaté prameny se hned vrátí na své místo. Nadechuje se, že něco řekne, ale pak puslu zavře a jde do auta. Kolem prochází dva muži v saku a Hance věnují letmý pohled.

Hanka sedí v autě. Dvnitř není skoro vidět. Markéta jen podle světlých vlasů dokáže určit, že její kamarádka se chvíli dívá na volant či palubní desku. Pak se trochu nahne, snad aby měla výhled. Zase se narovná. Čas běží a ona tam sedí uvnitř vozu na téměř prázdném parkovišti. *Co se děje? Co se ti stalo? Proč nenastartuješ a neodjedeš? Sedíš tam potmě a přemýšlíš? O čem?*